

ת"פ 12655/03/18 - מדינת ישראל נגד באסם אלסייד

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 12655-03-18 מדינת ישראל נ' אלסייד

בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם באסם אלסייד

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של סחיטה באיומים בניגוד לסעיף 428 רישא בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, נשכרה חברה בבעלות אלירן ותמיר מימון לבצע עבודת חפירה באתר בניה בפתח תקווה. ביום 4.12.17, בסמוך לשעה 8:40, הגיע הנאשם ברכב לאתר. אלירן נסע לעבר הנאשם, שאל את הנאשם לשלומו, ובתגובה שאל אותו הנאשם לתפקידו במקום. משהשיב אלירן לנאשם כי הוא קבלן החפירות באתר, ירד הנאשם מהרכב, הכניס את פלג גופו העליון לרכב בו נמצא אלירן, וכשהוא אוחז בחפץ אשר בעיניו אלירן נראה מסוכן, קילל את אלירן ואיים עליו שיצא עוד היום מהאתר וכי אם יראה אותו שוב באתר, ישרוף את כלי העבודה שלו, יגיע לביתו, ירדוף אותו ויגרום לו לפשיטת רגל.

משהתקשר אלירן למשטרה, נכנס הנאשם לרכבו והחל בנסיעה לעבר היציאה מהאתר. אלירן ביקש מאחר בשם אוראל קבלו לחסום את יציאת הנאשם מהאתר, ומשביקש אוראל מהנאשם להיכנס בחזרה לאתר, יצא הנאשם מהרכב, וצעק על אוראל בין היתר - "אתה לא תיכנס לכאן יותר אני השטן שלך".

הנאשם הודה, לאחר שנשמעו מקצת הראיות, כי במעשיו אלו איים בהתנהגות ובמלל בפגיעה באלירן, ברכשו ובפרנסתו, והטיל עליו אימה כדי להניעו להפסיק את עבודתו באתר.

בהתאם להסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים, הוסכם כי הצדדים יעתרו במשותף להשתתף פיצוי לאלירן בסך של 10,000 ₪. כן הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש מאסר ראוי בן 15 חודשי מאסר, תוך חפיפת מאסרים מותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם, וכי תעתור גם לחילוט רכבו. ההגנה חופשית בטעוניה.

יצוין כי נוכח מחלוקת שנתגלעה בין הצדדים בכל הנוגע לתחולתם של המאסרים המותנים על המקרה שבפניי, הוסכם ביניהם בדיון מיום 20.9.18, כי יעתרו להשתתף המאסרים המותנים בחופף זה לזה ובחופף לעונש המאסר אשר יוטל על הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה עמד בטיעונו על החומרה שבמעשים, ועל כך שהנאשם פגע בערכים המוגנים של שלומו ובטחונו של אדם, כמו גם בסדר הציבורי. הוא טען כי מדובר בעבירה נפוצה ככלל, ובתחום הבניה בפרט, ותמך טענתו זו בהפנייה לפסיקת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 10474/07, **בענין אריק אבוחצירה ואח' נ' מדינת ישראל** (תק-על 128, (2)2008, (ניתן ביום 3.4.2008)).

נטען כי יש להשית על הנאשם ענישה מחמירה ומרתיעה, תוך הפנייה לפסיקה המלמדת על מדיניות הענישה.

עוד נטען, כי הנאשם ביצע את המעשים בהם הודה שעה שמעל ראשו תלויים שני מאסרים מותנים, בגין עבירות אלימות ורכוש, וכי לחובתו 12 הרשעות קודמות.

מנגד, ציין ב"כ המאשימה כי בבסיס ההסדר עמד קושי ראיתי, לצד עמדת המתלונן אשר ביקש שלא להעיד, והסכים להסדר.

נוכח דברים אלו עתרה המאשימה להשתתף 15 חודשי מאסר על הנאשם, מאסר מותנה, פיצוי מוסכם, וכן חילוט הרכב באמצעותו בוצעה העבירה.

ב"כ הנאשם לא הקל ראש במעשה בו הורשע הנאשם, אך הדגיש את העובדה שהנאשם בחר לחסוך את עדות המתלונן, וטען כי נוכח הקושי הראיתי המצוי בתיק, מן הראוי להתחשב בנכונותו של הנאשם להודות בכתב האישום המתוקן חרף קושי זה, ולא להשית עליו את העונש המקסימלי לו עותרת המאשימה.

כן נטען כי שמיעת העדים בבית המשפט, עד השלב בו הגיעו הצדדים להסדר, לא נעשתה לשווא, ובענין זה היפנה ב"כ הנאשם למחיקת עבירת התקיפה לאחר עדותו של אוראל, באשר אוראל לא העיד כי הותקף ע"י הנאשם. בנוסף, מחיקת עובדת החזקת האקדח והאיום באמצעותו, יש בהן כדי להביא להנמכת רף החומרה שבמעשי הנאשם.

עוד עמד ב"כ הנאשם על העובדה שהנאשם מצוי זמן ממושך בתנאי מעצר, הקשים מתנאי מאסר.

כן נטען כי לאור הסכמת הצדדים לחפיפת שני המאסרים המותנים זה לזה ולמאסר שיוטל בתיק זה, ויתר הנאשם על זכותו לעתור לעונש הנמוך מהמאסר המותנה הממושך יותר התלוי כנגדו, בן 8 חודשים.

אשר לבקשת החילוט, נטען כי כתב האישום לא ייחס לנאשם כוונה מראש לעבור את העבירה, והצטיידות מכוונת פני

עבירה ברכב נשוא בקשת החילוט. בנסיבות אלו, ובהתחשב בסכום הפיצוי הלא מבוטל עליו הסכימו הצדדים, התבקש שלא להשית על הנאשם ענישה נוספת בעלת פן כלכלי.

הנאשם, בדברו לעונש, הביע צער "על כל הסיפור הזה", וביקש כי בית המשפט יתחשב בו ויתן לו הזדמנות שלא לבצע עבירות נוספות.

דין והכרעה

כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם מייחס לו ביצוע עבירה של סחיטה באיומים באתר בניה, מבלי שנטען להיכרות קודמת בין הנאשם למתלונן, או לקשר כלשהו של הנאשם אל אתר הבניה. חרף העדר קשר זה, איים הנאשם כאמור על המתלונן, כשהוא אוחז בחפץ אשר נראה למתלונן מסוכן, בפגיעה בכלי העבודה שלו, בהגעה לביתו, וברדיפתו עד פשיטת רגל. גם כאשר נחסם על ידי אחר באתר, צעק הנאשם על האחר כי הוא השטן שלו, והזהירו מלהיכנס שוב אל האתר.

כל זאת, שעה שהמתלונן מבצע באתר עבודות חפירה באמצעות חברה שבבעלותו, ואף האחר עובד במקום.

אשר לחומרת עבירת הסחיטה באיומים, הרי שבפסיקה קיימת תמימות דעים לפיה עסקין בעבירה אותה יש להוקיע, שכן היא מטילה מורא על אזרחים, ובכללם על בעלי עסקים, החוששים לפגיעה במקור פרנסתם, כמו גם בבני משפחתם. מדובר בעבירה קלה לביצוע, ומנגד קשה לביעור, נוכח חששם של הקורבנות, לשתף פעולה עם המשטרה.

בהתחשב בחומרת המעשה ובהשלכותיו על הציבור בכללותו, קבע המחוקק תג עונשי של שבע שנות מאסר לצד העבירה של סחיטה באיומים.

בהקשר לכך נפסק:

"על חומרתן של עבירות הסחיטה אין צורך להכביר במילים. חומרה זו מתבטאת בתוצאותיהן של העבירות - השגת רווחים קלים שלא כדין, תוך הטלת אימה ופחד עד כדי חשש לחיים על קורבנות העבירה ומשפחותיהם. לכך יש להוסיף, כי עבירות של סחיטה באיומים הן עבירות נפוצות, אשר קשה לחשוף אותן בשל חששם של הקורבנות לפנות לרשויות החוק" (ע"פ 10474/07 - אריק אבוחצירה ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(2), 128(03/04/2008).

וכן -

"סחיטה באמצעות איומים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה [ראו למשל: ע"פ 1637/13 גולן נ' מדינת ישראל (15.7.2014), פסקה 15. כן השוו: ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל (3.2.2014),

פסקה 10; וע"פ 1430/12 אבולקיעאן נ' מדינת ישראל (14.4.2013), פסקה 15]. מסכת האיומים שאותה מפעיל הסוחט כלפי הנסחט עלולה פעמים רבות לכפות על הנסחט "קשר של שתיקה" אשר יקשה עליו להתלונן. מדיניות ענישה מחמירה עשויה לסייע בשבירת קשר השתיקה. יש בכוחה לתמרץ את הנסחט להתלונן ולהרתיע את הסוחט" (ע"פ 5769/14, יונתן אלרואי נ' מדינת ישראל, תק-על 2015(3), 11956(20/09/2015)).

נוכח ההסדר שגובש בין הצדדים איני מוצאת מקום לקבוע מתחם עונש הולם (ר' בהקשר זה את האמור בסוגיה זו בע"פ 8109/15 בענין אהרון אביטן נ' מדינת ישראל). עם זאת, יוטעם כי דומה שהצדדים שבפניי אינם חלוקים ביניהם בכל הנוגע למדיניות הענישה המקובלת, המלמדת, כפי שעולה מהפסיקה אותה הציגו לעיוני, כי בעבירה של סחיטה באיומים, מושתים ככלל על הנאשמים עונשי מאסר של ממש (ר' ת"פ 42752-11-14 (שלום כפר סבא) בענין כהן, במסגרתו הושתו על נאשם אשר זהו לו מאסרו הראשון 10 חודשי מאסר, ות"פ (שלום כפר סבא) 20750-07-13 בענין רדיע, במסגרתו הושתה שנת מאסר על נאשם בעל עבר פלילי שאינו מכביד, ואשר חלפו שש שנים מעת ביצוע המעשה על ידו).

כתב האישום המקורי תוקן במחיקת העובדה לפיה החפץ בו אחז הנאשם היה אקדח, ובמחיקת דברי הנאשם לאלירן, כי ירה בראשו. כן נמחקה עבירה של תקיפה אשר יוחסה לנאשם כלפי אוראל, אשר כאמור לא העיד בבית המשפט כי הותקף על ידי הנאשם.

עם זאת, גם ניסוחו של כתב האישום המתוקן אינו עושה חסד עם הנאשם, בהתחשב בהחזקת חפץ שאינו ידוע על ידו, בחומרת דבריו אל המתלונן, ובאמור בהלכה הפסוקה, בכל הנוגע להשפעתם של איומים כגון דא על שלוות רוחו של המתלונן, בוודאי מצד מי שאין לו כל קשר קודם אל המתלונן או אל אותו מקום עבודה. אין להתעלם בהקשר זה מחוסר רצונו של המתלונן להעיד בבית המשפט, נתון אשר עלה במהלך הבאת הראיות ובטעוני הצדדים בפניי. יוזכר כי בהתאם להלכה הפסוקה, כך קורה בעבירות של סחיטה באיומים לעיתים מזומנות, באשר המתלוננים חוששים להעיד ולשתף פעולה עם הרשויות.

נוכח דברים אלו מצווים בתי המשפט להרתיע את המבצעים עבירה של סחיטה באיומים, ומטילים מוראם על ציבור אשר כל חטאו הוא בנסיונו להתפרנס מעמל יומו, ותחת זאת מוצא הוא עצמו מאויים וחרד, ושלוות נפשו ניטלת ממנו.

לא למותר לציין כי טענת ב"כ הנאשם במסגרת הטעונים לעונש, לפיה הצדדים אינם מבקשים למעשה להשית על הנאשם 15 חודשי מאסר, נשללה על ידי המאשימה בתגובה לדברים אלו, ולפיכך נקודת המוצא היא כי עמדת המאשימה היא להשתת עונש זה, כטעוניה בפניי.

איני מוצאת ממש בטענת ההגנה לפיה בעצם הסכמתה לחפיפת עונשי המאסר המותנים זה לזה ולמאסר בתיק זה, יתרה ההגנה על טענה מטענותיה. לא למותר לציין כי הנאשם מצוי בעת גזירת דינו כבר למעלה מ-7 חודשים במעצר, ושעה שעסקינן במי שהודה בסחיטה באיומים, לחובתו 2 מאסרים מותנים, בני 7 ו-8 חודשים, ועל גבו מספר רב של הרשעות קודמות, הרי שהאפשרות להטיל עליו בנסיבות אלו עונש מאסר הקצר מ-8 חודשים, ממילא אינה מעשית.

אשר להרשעותיו הקודמות של הנאשם, יצוין לחומרא עברו המכביד. גליון הרישום הפלילי של הנאשם מלמד כי לחובתו 12 רישומים קודמים, החל משנת 2005. הוא נידון מספר פעמים בגין עבירות רכוש, אלימות, איומים, וריצה שישה מאסרים.

לאחרונה נידון בשל עבירת רכוש בחודש פברואר 2016, אז הוטלו עליו בין היתר 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ו-8 חודשי מאסר מותנה, בני הפעלה בעניינו. בחודש מאי 2016 נידון בשל ביצוע עבירות אלימות וכליאת שווא, אז הוטלו עליו בין היתר 6 חודשי מאסר ו-7 חודשי מאסר מותנה, אף הם בני הפעלה.

עיון בגליון הרישום הפלילי מלמד כי הנאשם נכנס ויוצא את בתי הסוהר, ללא שינוי בהתנהלותו והטבת דרכיו, ומעורב במגוון עבירות פליליות מסוגים שונים. חרף ריצוי מאסרים, הטלת עונשים כספיים ומאסרים מותנים מעל ראשו, אין באלו כדי להרתיעו מלשוב ולהיות מעורב בביצוע עבירות קשות.

כך, מספר חודשים לאחר שחרורו ממאסרו האחרון, וכששני מאסרים מותנים מרחפים מעל ראשו, שב וביצע את המעשה נשוא תיק זה.

לצד הנסיבות לחומרא, מצאתי להתחשב בטענות ההגנה בדבר קשיים ראייתיים משמעותיים בהם נתקלו הצדדים, ובדבר חוסר רצונו של המתלונן להעיד בבית המשפט, באופן אשר סביר כי היה פוגע ביכולתה של המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם. לפיכך, אם מצאתי שלא למצות את הדין עם הנאשם, הגם שדומה כי ראוי הוא למיצוי הדין, הרי שזאת אך נוכח טיעון בא כוחו בדבר הרצון לעודד נאשמים להודות במיוחס להם, כל שכן שעה שהמאשימה נתקלת בקושי ראייתי להוכיח את המיוחס לאותם נאשמים.

לצד ההקלה בעונש המאסר יוטל על הנאשם מאסר מותנה מכביד, ההולם את חומרת מעשהו, את עברו הפלילי, ואת העובדה כי הוא אינו מורתע ממאסרים מותנים וממאסרים של ממש. זאת, במטרה להבהיר לנאשם כי ככל שיחזור לעבור עבירות, יושת עליו עונש מאסר ממשי.

אשר לעתירה לחילוט הרכב בו נהג הנאשם, הרי שעתירה זו מעוגנת בסעיף 39 בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח חדש), התשמ"ב-1982.

הצדדים אינם חולקים על כך שהרכב אכן שימש לביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, ובהתאם להלכה הפסוקה, יש בחילוט חפצים ששימשו לביצוע עבירה משום ענישה חינוכית, על מנת שידע העבריין מה סופו של כלי אשר שימש לביצוע עבירה.

בבוא בית המשפט להחליט בשאלת החילוט, עליו לאזן בין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות לבין הפגיעה בזכויות הקניין של בעלי הרכב (ר' בעניין זה בש"פ 555/07 **יחיא נ' משטרת ישראל** (פורסם בנבו, 06.03.07)). לענין זה נכונה אני לצאת מנקודת הנחה כי הנאשם הוא אכן בעלי הרכב, אף שהצדדים לא טענו דבר בענין זה.

עם זאת, בחינת מכלול הנסיבות מביאה למסקנה כי אין מקום להורות על חילוט הרכב במקרה שבפניי. מקבלת אני

בסוגיה זו את טענת ב"כ הנאשם כי לא נטען על ידי המאשימה, ולא הוכח, שהמעשה אותו ביצע הנאשם היה מתוכנן, וכי הנאשם הצטייד לשם כך באופן מכון ברכב. בנסיבות אלו, משעסקינן במעשה שבוצע באופן ספונטני ואגב השימוש ברכב, כאשר מעשה הסחיטה עצמו נעשה דוקא כשהנאשם מצוי מחוץ לרכבו, סבורתני כי אין מקום להורות על חילוט הרכב, וזה יוחזר לנאשם.

נוכח דברים אלו מוטלים על הנאשם העונשים הבאים:

1. 13 חודשי מאסר, החל מיום מעצרו, 18.2.18.
- 7 חודשי מאסר על תנאי שהושתו על הנאשם במסגרת ת"פ (מחוזי מרכז) 419-10-14 ו-8 חודשי מאסר על תנאי שהושתו על הנאשם במסגרת ת"פ (שלום פ"ת) 7090-02-13 יופעלו בחופף זה לזה ובחופף לעונש המאסר שהושת בתיק זה, כך שבסך הכל ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע או עבירת רכוש או איומים, למעט עבירה על סעיף 413 בחוק העונשין.
3. פיצוי למתלונן, אלירן מימון, בסך 10,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בארבעה תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.11.18 ובכל אחד לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד הפיצוי כולו לפרעון מיידי.

זכות ערעור כדין

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ט, 04 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים.